

Selmeci György

Baba néz Holdat (esti fürdőzés Vals-ban)

Baba néz Holdat. Az anya hasában pihen. Magzat. Már kezdi alázatos munkáját: felépíteni egy világot... Este van, közelít az éjféli. Homályos alakok lebegnek a medencében, súlyos az Alpok monumentalitása Vals fürdői felett... És az égben megjelenik a telihold, mint Isten által vetett egyetlen aranypéncs koldusok milliárdjainak... Barbara méhe áldott, új lelket fogadott be, kicsiny életet, aki tanú, testvérünk sorsunkban, sár és ragyogás között, megszentelt a szeretet által, a szeretet által, amellyel nyomorult értelmünk kísérli meg elérni az Urat, minden gyilkosságok magisztrátusát, a hivatalnokot, aki talán beleőrült saját könyvébe, az ákombákomokba és az olcsó illusztrációk égető poklába, melyben hitt szerelmünk gépies pornográfia: újratermelni a Végítélet nyomorultjait... Baba néz Holdat. Éjszaka van. Az anya szeméi ragyogó tükrök, felületükön csillagok nyugosznak, szikrázó szépség és csend, aztán a Hold hatalmas, néma korongja felgördül a fekete csúcsok fölé...

(Marin-Epagnier, 2007. március 7.)

Telek, nyarak gyűjteménye ...

67 év. 67 téli napforduló. Jég. Orkánok ráncigálta havazások. És forró júliusok, zivatarok kiváltotta illata az utca párologó bazaltkockáinak. Virágok, akik 67-szer támadtak fel, s hajították színeiket tanúskodó szemeimbe. A kutyák párzása a parkban. Egy majdnem elfelejtett templomi körmenet még a bombázások előtt. Anya bronzvörös, göndör haja. Apa eres, meleg kézfeje. És a megszámlálhatatlan hangyák, mikor munkájukat végzik. A Semmi megtapasztalása ezer és ezer mélyálomban. Zolika, az első baba tudatomban, ki próbálja rendszerezni kétéves agyával a bérház labirintusát. Szomszédok veszekedése, a félelem durva szavai. S messze a távolban a Gellért-hegyi Szabadság-szobor 8 milliméteres alakja a sötét tűzfalak rései között. November van: a halottvivők elindulnak Iványi bácsi koporsójával a nagylépcsőház felé, miközben a ház felett Isten mindenkinek szánt obulusa, az ezüst telihold szórja fényét a gang kockaköveire... A Gyurik-lányokkal szembekötősdit játszunk: szememre kerül a fátyolszerű sál, mely homályos geometriával lerajzolja a világló ajtókat, ablakokat, gyermek társaim misztikus alakját, mozgásukat... Aztán fát és tojásbrikettet hozok fel a pincéből, hogy az izzó vaskályha fölfalja kannám tartalmát... Gombfocizok magammal. Naplót vezettek a meccsekről. Mindig a Fradi a bajnok, vagy ha spanyol vagyok, akkor a Real Madrid. (Rudi: Franciaország, Kászonya: Belgium...)... Elúsznak a gyermekkor fellegei, melyeket Isten saját kezűleg gyúrt nekünk. Mint egy Hollywood-i ciberg tör ránk a nemiség: 13 évesen érett férfi vagyok, ki nem remélheti a női testet, Isten horgát, rajta az átdőftött tarantella pókkal... A Teremtő betessékel a Szenvedés házába és szürkehályogos szemével néz, megtapogat. Angyalok éneklék az éj közepén, hogy: „Ne remélj semmit.”... Ami feloldoz a gimnáziumi években, az a kispályás futball, hol az aszfalton, hol a Ludovika-kertben, hol budai barátoknál a Gellért-hegy aljában, egy lánygimnázium salakos kézilabda pályáján...

Mit kaphattam volna többet akkor, félig gyerek, félig ezer éves...?

(2015. május 19.)

Je vous aime ...

(„Az Úr úgy szeret, ahogy a gyermekek...”)

Az Úr úgy szeret, mint a gyermekek, nem is tudva, de öntudatlan megélve a szeretet misztériumát, ha kér-követel, az is a játék mohósága, melyet szempillantás alatt el is felejt. Te gyönyörűség vagy neki, csodál, mert meghökkenti benned saját, kiáradó, határtalan teremtése, melyet a létező világ szeretetébe ágyazott... Ő **belülről lát**, s ez különbözteti meg tőlünk, mert mi – amíg el nem érjük a titok küszöbét –, bármit csak kívülről, a forma szerint látunk. Ő élve lát minket, mi működésnek képzeljük magunkat. Szegénységünk határtalan nyomorában a lelket összekeverjük a tudattal, vagy összekapcsoljuk a kettőt, mely szintén nem valós... Életünk akadályok meghaladása, s ezt büntetésnek képzeljük, bár a Büntetés kiszabása lehetetlen, még a Sátán is jámbor, és meghunyászkodik, keserve abból adódik, hogy az emberi gondolkodás Jóra és Rosszra osztotta a világot....

Péterrel, az unokatestvéremmel beszélgettünk telefonon. Ő már talán hetven éves, súlyosan asztmás, mint egy robot mindig, a szexről beszél, de oxigénen él. Most sikerült végre kapcsolatot teremteni vele: a közös pont édesanyja, az én keresztanyám volt. Máriának hívták, s harminc valahány éves korában 56 harcainak napjaiban halt meg bélembóliában. A kórházon és a temetőn kívül dúltak a harcok, az orosz Ázsia harmadszor árasztotta el Szent László, az Árpád-házi király országát, s tombolva rombolt, de véres áron: orosz katonahullák ezrei heverték Budapest utcáin... Keresztapa ekkor kapta ki felesége – keresztanyám –, holttestét és nem tudom hogyan, de szerzett egy koporsót és egy sírásót, aki a koporsóba helyezett holttesttel elindult a Kerepesi temetőbe, elföldelni Keresztanyát... Őrjöngő robbanások közepette, talán szemet lehunyva erőlködött a sírásó a föld őszi göröngyeivel, mígnem elérte a két méteres mélységet, s küszködve leeresztették a koporsót... Vajon milyen mellékutakon osonva ért haza két fiához Keresztapa?

Isten mivelünk nemzedékről nemzedékre eljátszatja a via dolorosa-t. Mindenki követi a Fiú sorsát, Kajafás tébolyát. Apa vérmérgezésben halt meg 69 évesen. Anya 40 évi béna kezekkel 66 évesen távozott a Titokba, rák ölte meg, egy külkerületi elfekvőben, mikor csak testvér barátom, János látogatta...

De az Úr úgy szeret, mint a gyermekek. Valójában játszik. Mert a lét egy végtelen ismeretlenes, furcsa játék, szabályai hol érvényesek, hol értelmük sincs. E játékban nincs vesztes és nincs nyertes, csak a szabad folyamat, a játék realitása....

Teilhard de Chardin azt tanítja, hogy a létezés az Omega-pont , Krisztus felé konvergál, s a teremtés a célpontban tiszta szeretetté változik... Eszembe jut a Valangin-i collégiale kapuja, ahol jobb oldalt az ajtó mellett, a gótikus templom falában ott a durva véset : Hauterive-i sárga mészkőből az Omega-jel...

(2015. május 25.)